

ваше буря, гръмотевицата ечеше, и свѣткавицѣтѣ зачестиха една слѣдъ друга.

Ето вече слънцето допрѣ до морето и сърцето на малката мома затупа силно. Лебедитѣ започнаха да се спускатъ на долу тѣй силно, че тя помисли че пада; но скоро тѣ пакъ захвъркаха. Слънцето бѣ вече наполовина потопено въ водата, когато тя съгледа малката скала, не по-голѣма отъ едно морско куче, което си подава главата надъ водата. Слънцето приличаше вече на звѣзда, когато

небеснитѣ висини, неговата пѣна приличаше на хиледи лебеди, люлѣни отъ вълнитѣ.

Малко врѣме подирѣ туй Елиза съгледа една планинска страна, която изглеждаше че плава въ въздуха. Посрѣдъ блестящи ледници (глечери) и стрѣмни канари се издигаше единъ замъкъ, заграденъ съ редица колони, поставени една връзъ друга. Подъ тоя замъкъ се простираха гори съ палмови дървета и съ чудни цвѣтове, които бѣха голѣми, колкото воденични колела. Малката мома попита да ли не

тя стъпи съ краката си на скалата; а когато то изгасна, както послѣдната искра отъ запалена хартия, тя видѣ своитѣ братя около нея, държейки се единъ другъ за ржка. Не оставаше ни едно най-малко праздно мѣстенце. Вълнитѣ се блѣскаха ъ скалитѣ и минаваха прѣзъ главитѣ имъ като пороенъ дъждъ; небето бѣ цѣло въ огънь, гръмотевицата ехтѣше непрѣстанно. Но кога почна да разсѣмва, бурята утихна и небето се разясни. Лебедитѣ пакъ хвъркнаха заедно съ Елиза, щомъ слънцето се зададе. Морето още се вълнуваше; гледана отъ

е това страната, кждѣто отиватъ; но лебедитѣ поклатиха глава за да кажатъ „не“, защото тоя чуденъ палатъ, който постоянно си мѣняваше изгледа, бѣше жилището на самодивата Моргана¹⁾. Никога човѣшки кракъ не бѣ прѣстѣпилъ прага му. Докато Елиза гледаше това зрѣлище, планинитѣ, горитѣ и замъкътъ се сгромолясаха изведнѣжъ и на тѣхното мѣсто се показаха двадесетъ черкви съ своитѣ високи кули и остроконечни прозорци.

¹⁾ Това име се срѣща често въ легендитѣ, останали отъ срѣднитѣ вѣкове.